

Верба і калина

Верба плакуча стала над рікою,
Схилила віти понад осокою,
І задивилася вона у воду,
На ніжну, сумовиту свою вроду.
Колиски із верби колись робили,
В неділю вербну вербоньку святили,
На Юр'їв день корів на пашу гнали,
Щоб гілочки від зла оберігали.
І людям полюбилася калина,
Садив бо її кожен біля тину,
А в кого народилася дитина,
У купіль щедро клалася калина.
Калиною простуду лікували,
Калиною і коровай квітчали.
Вона давала всім здоров'я й силу
Й тужила гірко-гірко при могилі.
Верба й калина — символ України,
Відомо це для кожної людини.

Останній дзвінок

Вам мріялося швидше стать дорослими,
Щоб не ходити з бантами і босими,
І ось ви стоїте красиві, юні.
Чом смутку у серцях звучить відлуння?
...Останній дзвоник і слова останні,
І погляди такі сумні, прощальні.
Здається, наче вчора перший раз
Вас привели матусі в перший клас.
Роки летіли швидко, безупину,
Ось кожен вже дорослий — не дитина,
Такі ж уже красуні ці дівчата,
І юнаки змужнілі та чубаті.
Життя іде, його не зупинити
Отож щасливі будьте, милі діти,
І де б ви не були, нехай усюди
Із вами будуть добрі, чуйні люди.

Людмила САВІНА.

с. Бочаниця.